

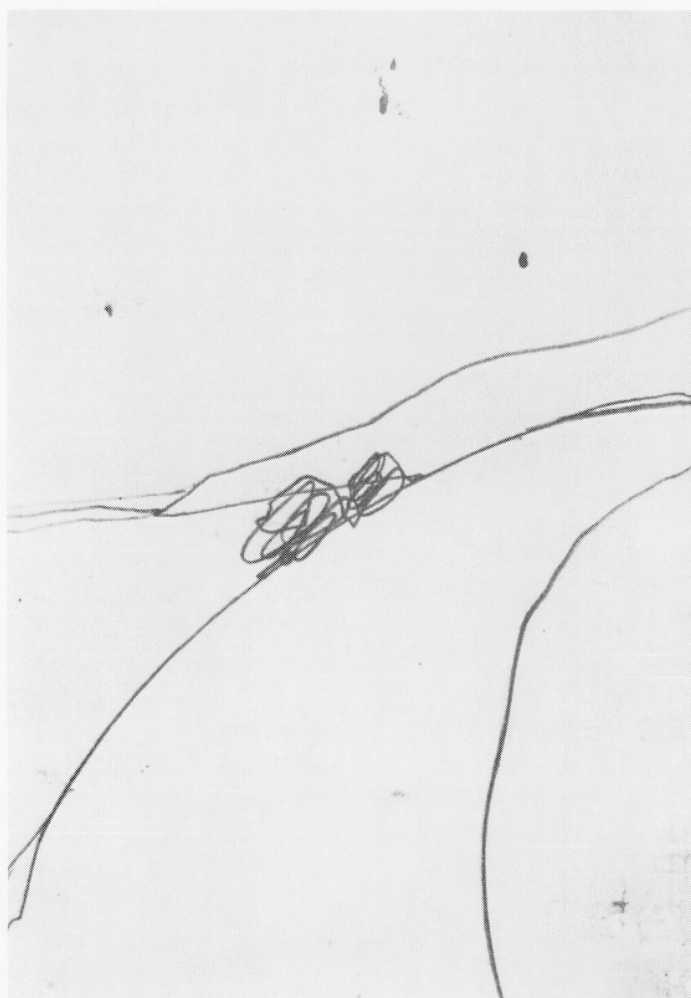
"... לקח לי זמן להבין שבאתי לנוף מתוך אינטרס אנוכי לעשות איתו משהו, לכן הוא לא התרצה לי, הנוף גדול ממני. גדול מגבולות אנוש, נוגע בסדר הנצחי - בר הקיימא, נוגע בקוסמוס. אל הנוף צריך לבוא עם אגו מינימלי. הרצון שלי בתחילה לעשות ממנו אורי ריזמן הרס הכל, ממש בגידה"...

"...אינני יושב מול הנוף, אני יושב בנוף ומנסה לחבוק את הנוף בזרועותי, אני הנוף"...

"...מחלוני נקפים שמים ישראלים, שדה ישראלי, וזה מה שאני צריך"...

"...אני חש בשדותינו בין משטחי הצבע הגדולים והרחבים, במפגשים הרוחניים בין אדמה ושמים. בדרכים המתחילות לידנו ונגמרות אי-שם באינסוף. ובדמותו של האדם והתיחסותו לחלל. משום כך אינני מייחס חשיבות רבה לפרטים, חשובה לי התנוחה"...

אורי ריזמן

אורי ריזמן, דרך נעלמת באופק, עפרון על נייר

יחיאל שמי יצר בשנת 1959 סדרה של עשרה פסלים. כברי - 1 הוא הראשון בסדרה ומוצג בתערוכה. "כברי זה שם כללי מאד. זהו פסל לגמרי מופשט, אבל יש בו השפעות נסתרות של טבע. העניין של השיפוע ואתה עולה בגבעה ומגיע לחסימה - אין נוף. אבל במבט הצידה אתה נפתח לנוף קניוני"...

"...באותה תקופה אנשים לא ידעו איך לאכול את כל הסיפור הזה. הפסלים באו אחרי פסלים בהם ניתן היה לזהות אלמנטים של בעלי חיים - טבע"...

"...העבודות הוצגו בכברי ואז בא חבר שלי, רפול שפר, ושאל אותי מדוע אני קורא לזה כברי, - "כי יש בו עלייה ורק כשעולים, הנוף נפתח" - זה היה חצי בצחוק, חצי ברצינות. ומזה צמח לי השם כברי - 1, וכך הלאה לסדרה"...

יחיאל שמי